

บทที่ ๑

หนังสืออาถรรพ์ไสยเสน่ห์วางสงบนิ่งอยู่ตรงหน้า...

กรีนคิดว่ามันเป็นหนทางเดียวในโลกนี้ที่จะทำให้เธอสมหวังได้
ข้างๆ หนังสือเล่มนั้นเป็นรูปซึ่งดูดีที่สุดในหอสมุด นักร้องดังที่เธอ
เป็นผู้จัดการให้ อันที่จริงแล้วมันเกิดขึ้นได้อย่างไรเธอก็ไม่รู้ ความรู้สึก
แบบที่เพียงแค่เห็นเขาแล้วใจละลายแบบนี้ ที่แยก็คือว่าตอนนี้เธอ
ทำงานเป็นผู้จัดการส่วนตัวของเขา แน่ละว่างานในวงการบันเทิงเป็น
สิ่งหนึ่งที่เธอใฝ่ฝัน

กรีนเริ่มจากเป็นนักข่าวตัวเล็กๆ แต่ได้ทำงานประเภทเขียน
คอลัมน์จิตอาถรรพ์ ลงหนังสือที่มียอดขายตกต่ำของสำนักพิมพ์ที่เธอ
ทำงานอยู่ด้วย ทว่าวันหนึ่ง นานๆ จะมีสักครั้งที่โชคจะหล่นทับ...มา
ใส่ตักเธอ เจ้านายของเธอในตอนนั้นสั่งให้ไปเอาต้นฉบับจากจอช
เจ้าของคลับเกาแก๊วในเมืองซึ่งเป็นเพื่อนเขา และเขียนคอลัมน์เกี่ยวกับ
การเลือกเครื่องดื่มมินเมาทุกประเภทให้กับนิตยสารแม่บ้านฉบับหนึ่ง
ของสำนักพิมพ์ ทว่าวันนั้นเขาป่วย ไม่สามารถลุกขึ้นมาส่งต้นฉบับได้
และลูกชายก็ยุ่งกับกิจการเกินกว่าจะปลื้มตัวมาส่งต้นฉบับให้ได้ทัน

ตามกำหนด

จอชเป็นชายแก่ที่ไม่สนใจว่ายุคนี้มีสิ่งๆที่เรียกว่าคอมพิวเตอร์แล้ว และเขาคิดว่าบทความที่ตัวเองเขียนขึ้นเป็นอะไรที่ใกล้เคียงกับวรรณกรรมชิ้นเอกของโลก ดังนั้นนอกจากเขา ลูกชาย และคนที่เจ้านายเธอรับรองว่าไว้ใจได้ ก็ห้ามมาแตะต้องงานเขียนของเขาเป็นอันขาด

ครั้งนี้เป็นครั้งแรกที่กรีนได้รับมอบหมายให้ทำหน้าที่นี้ เพราะ ว่าชาร์ลอต เลขาฯ ของเจ้านายที่ปกติเคยรับหน้าที่นี้ลาคอดไป เธอก็เลยต้องมาเดินอยู่ในตรอกเล็กๆ หลังคลับดัง เพื่อมาเอาต้นฉบับจากลูกชายของเขาซึ่งอยู่ในห้องทำงานชั้นบน

ที่นั่น ออสติน นักร้องหนุ่มชื่อก้องที่ขึ้นชื่อเรื่องความแปลกประหลาดเดินชนเธอเข้า สารภาพว่าเธอจำเขาไม่ได้ ก็แน่ล่ะ...สภาพของเขาตอนนั้นเหมือนเพิ่งไปตีกับใครมา แถมยังใส่เสื้อสูทตัวมีผู้ดลุมหน้าคลุมตา แต่เธอว่าท่าทางเขาจะตกใจมากนะ ซึ่งจนปานนี้แล้วกรีนยังไม่รู้เลยว่าทำไมเขาถึงมีท่าทางแบบนั้น

แต่ก็เอาเถอะ...สิ่งที่เกิดขึ้นก็คือว่าเขาขอโทษเธอด้วยสีหน้าตกใจ แล้วถามชื่อและที่อยู่ รวมทั้งเบอร์โทรศัพท์จากเธอ ไซลิ! ตอนนั้นเขายังคาดคั้นเธอด้วย

'คุณเห็นอะไร' เขาจับตัวเธอดันให้หลังพิงกำแพงสีอิฐด้านข้าง ตอนนั้นเธอตกใจ ไม่คิดว่าจากชวณผันประเภทหนุ่มจ๋าบกดจะมาเกิดในลักษณะนี้

"หะ...เห็น เห็น" ตอนนั้นเธอไม่เข้าใจ กรีนได้แต่พูดติดๆ ซัดๆ แม้จะเห็นหน้าเขาแต่ก็ยังไม่บอกไม่ได้ว่านั่นเป็นออสติน... แต่ก็เอาเถอะ อาจเป็นเพราะว่าสายตาเธอมันแย่ หรืออาจเป็นเพราะความกลัวที่พุ่งเข้าชนอย่างจัง เซื่อสิ ไม่มีผู้หญิงคนไหนไม่กลัวหรอก ถ้าจู่ๆ เกิดมีผู้ชายสภาพแบบนี้กดติดกำแพง

‘คุณเห็นเธอ’ คำละล่ำละลักของเธอกลับทำให้อีกฝ่ายดูน่ากลัว ยิ่งกว่าเดิมเป็นสิบเท่า กรีนสาบานได้ว่าเหตุการณ์ครั้งนั้นทำให้เธอรู้ว่าอาการกลัวจนฉี่จะราดมันเป็นอย่างไร

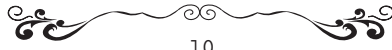
‘เปล่า เปล่า ไม่ได้เห็นอะไร’ แนนอนเธอรีบปฏิเสศออกไป ปากคอสั่นเพราะรู้สึกถึงความเย็นเยียบในสายตาคู่นั้น กรีนว่าเขาฆ่าเธอได้เลยนะ เธอหลับตาลงนึกถึงพระเจ้า ให้ช่วยส่งวิญญาณเธอไปเบื้องบน ให้สมกับที่หมั้นทำความดีประเภทที่ถ้าไม่จำเป็นจะไม่ฆ่าแมลงหรือตบยุงนานๆ ครั้ง

เธอเคยตั้งใจทำสิ่งชั่วร้ายครั้งเดียวก็คือ การแก้เผ็ดเอาน้ำถึงใหญ่ สาดโครมลงไปตอนนาตาลี สาวเวดสมัยไฮสกูลที่ชอบแก๊งเธอเข้าห้องน้ำ สาบานได้จริงๆ ว่านั่นคือสิ่งชั่วร้ายที่เธอทำอย่างจริงจังแต่เพียงอย่างเดียวในชีวิตที่ผ่านมา (แม้มันจะมีแบบความชั่วร้ายที่โง่งมใจอีกบ้าง แต่เธอว่าเพื่อความยุติธรรม ให้อะไรโง่งมใจก็ไม่ควรนับนะมันเป็นเหตุสุดวิสัยนะ)

‘แน่ใจนะ’ แต่พอเขาพูดคำนี้ขึ้นมา กรีนก็เริ่มจะศรัทธาในพระเจ้าขึ้นมามากกว่าเดิม เพราะแม่ท่านจะไม่ได้ให้พรตามที่ขอ ทว่าก็คงเป็นท่านที่ส่งโอกาสรอดนี้มาให้เธอ (ถ้าไม่ใช่ท่าน เธอก็คงจนปัญญาจะนึกถึงคนอื่น) ก็นั่นแหละนะ พอน้ำเสียงเขาเริ่มดีขึ้น เธอก็เปิดตาพร้อมๆ กับมือทั้งสองข้างที่บีบแขนเธอแน่นเริ่มคลายออก

กรีนมองอีกฝ่ายที่เบือนหน้าไปอีกด้าน สิ่งที่เธอเห็นตอนนี้ก็เป็นเพียงแค่ผู้ตบยุงบดบังใบหน้าไปกว่าครึ่ง เธอไม่แน่ใจว่าควรจะทำอย่างไร ก็เลยได้แต่ยื่นหนึ่งสิ่งแก่การณอยู่ครู่หนึ่ง แล้วสำนึกส่วนตัวก็ตะโกนภายในสมองว่า ‘ยัยโง่ เธอยืนทำอะไรอยู่’ ซึ่งมันก็ทำให้กรีนรู้ว่าเวลานี้เป็นโอกาสทองที่จะผละออกไป

‘ฉันไม่เห็นอะไร ฉันแค่เดินมาชนกับคุณ แล้วก็ตัวสั่นเพราะกลัว

อยู่นี่' แต่เธอก็ยังกลัวเขาไม่เชื่อ กรีนย้ายไปแบบนั้นเพราะว่าจิตหลอน
คิดไปเองว่าถ้าเขาจำหน้าเธอได้ แล้ววันดีคืนร้ายหากเธอช่วย มีใคร
สักคนรู้ในสิ่งที่เขาถามว่า 'คุณเห็นเธอ' นั้น ความลับนั้น...อาจจะ
ทำให้เขาตามมารังควานเธออีกรอบ

...และหลังจากที่กรีนพูดจบ เธอก็หมุนตัวไปอีกด้าน ตั้งใจจะวิ่ง
ให้เร็วที่สุด ทว่าแขนแข็งแรงก็ยื่นมายันกำแพงไว้ ปิดทางหนีที่ไล่เธอ
เสียสิ้น ซึ่งก็แน่นอนว่า...กรีนช็อกอีกรอบ

'ฉันไม่เห็นอะไร...คุณจะทำอะไร ฉันไม่รู้จักคุณด้วยซ้ำ'
ดูเหมือนว่าท้ายประโยคของเธอจะทำให้เขาสนใจ ชายหนุ่มปริศนาหัน
มามองเธอเล็กน้อยก่อนเบือนหน้ากลับไปเหมือนเดิม แล้วเขาก็เงิบไป และ
ก่อนที่กรีนจะถอนคำขอบคุณพระเจ้าที่เธอคิดเมื่อครู่นี้ออก อีกฝ่าย
ก็เอ่ยว่า

'ผมขอโทษ' ...เฮ้อ เธอโผล่อกเมื่อเขาพูดคำนั้นนำขึ้นมา แต่กรีน
ยังจินตนาการไม่ออกว่าในสถานการณ์แบบนี้เธอจะรอดไปได้อย่างไร
แต่เมื่อเขาขอโทษเธอ อีกทั้งไม่มีท่าทางคุกคามให้เห็น น้ำเสียง
ก็อ่อนลงแล้ว นั่นก็ไม่มีเหตุผลที่กรีนจะไม่ลองผละจากไปตั้งอีก อีกรอบ
เธอย่อตัวลง ตั้งใจจะลอดแขนเขาแล้วเดินจากไปทั้งอย่างนั้น แต่พอทำ
สำเร็จ...กรีนก็ตกสวรรค์อีกครั้ง

'เดี๋ยว' คราวนี้เขาจับแขนเธอ ไม่ได้บีบแน่นแต่มีแรงมากพอที่
จะรั้งเธอไว้ไม่ให้จากไปได้ กรีนหันไปมองเขาอย่างเหนื่อยใจ ปกติเธอ
ก็ไม่ได้เป็นคนโชคดีนักหรอกนะ ออกจะโชคร้ายตั้งแต่อยู่ไฮสกูลแล้ว
กรีนเป็นนักเรียนประเภทนั่งหน้าห้อง อยู่ในสายตาคนเฉพาะเวลา
ประกาศผลสอบ และถูกเรียกว่ายัยแจ่มหรือพวกคองแก่เรียน

สมัยนั้นกรีนมีเพื่อนสนิทสองคน ซึ่งภายหลังก็เปลี่ยนแปลงตัวเอง
เพื่อที่จะได้นั่งโต๊ะเดียวกับสาวผมบลอนด์ที่หัวร่อต่อกระซิกกันเวลา
พูดถึงหนุ่มๆ นักกีฬาที่กรีนคิดว่าหาเปอร์เซ็นต์ที่ฉลาดได้ยากมากๆ

เลย แล้วตอนนั้นเธอก็ไม่รู้จะทำอะไรพวกผู้หญิงถึงชอบผู้ชายแบบนั้น
ทั้งๆ ที่พอโตขึ้นส่วนใหญ่ก็เลือกคนที่ฉลาดมากกว่าอยู่ดี

อ้อ...ความโศกเศร้าที่สุดสำหรับเธอตอนไฮสกูลก็คือ งานปาร์ตี้
ไม่มีที่พอสำหรับให้เธอยืน ชีวิตวัยรุ่นของเธอช่างสดใสเสียจริงๆ

‘คุณชื่ออะไร’ เขาถาม กรีนคิดว่า เอาละสิ...ตายแน่ๆ เลย นี่
เป็นสิ่งที่เธอไม่อยากให้เขารู้ แค่น้ำยังไม่อยากให้เขาจำได้ นับประสา
อะไรกับชื่อเสียงเรียงนามเล่า

‘ไม่ ฉันไม่เห็นอะไร’ เธอไม่ยอมตอบตรงคำถาม แล้วตั้งหน้า
ตั้งตาจะเดินต่อไป ซึ่งได้ผลลัพธ์กลับมาเป็นแรงเหวี่ยงรั้งที่มากกว่าเดิม

‘ผมถามว่าคุณชื่ออะไร นี่หยุดนะ’ เขาพูดเสียงดังขึ้น แต่ก็ไม่ได้
น่ากลัวอะไร ออกจะติดรำคาญมากกว่า แน่نونว่าในหัวกรีนตอนนั้น
คิดแต่ว่า...บอกไปฉันก็โง่อะดิ

‘อย่าให้ผมต้องใช้กำลัง บอกมาว่าคุณชื่ออะไร’ แล้วเขาก็ให้
คำตัดสินเธอออกมา เป็นคำพูดที่ทำให้กรีนสำนึกได้ว่าก่อนหน้านี้ไม่
ก็หาที่เธอรู้อีกอย่างไรกับเขา ...แล้วต่อจากนั้นก็ เฮ้อ...

อันที่จริงกรีนไม่ได้เป็นผู้หญิงโง่ที่จู่ๆ จะให้ข้อมูลส่วนตัวกับชาย
แปลกหน้าหรอกนะ โดยเฉพาะคนที่อันตรายแบบนี้ เชื้อเถอะ ถ้าใคร
เห็นเขาในสภาพนั้นไม่มีทางคิดว่าเป็นออสติน หนุมที่ขึ้นปกนิตยสาร
ดังแทบทุกฉบับ แอ้มซัมเมอร์นี่ยังติดอันดับหนุมนำหน้าจากโพลแทบ
ทุกโพลที่มีในโลกนี้อีกด้วย สิ่งเดียวที่กรีนไม่เห็นด้วยเกี่ยวกับทัศนคติ
ของบางคนที่มองเขาก็คือ แม้วางานของออสตินจะตีขนาดไหน มี
ยอดขายถล่มทลายปานใด แต่ก็ไม่มีสักครั้งเลยที่คณะกรรมการของ
สักสถาบันหนึ่งจะให้รางวัลเขา

...นั่นไม่ยุติธรรมเลยสักนิด กรีนว่างานเขาเจ๋งจะตาย... แน่ละ
จะมีใครแหกปากแล้วเทแบบนั้นได้ มีนักร้องเพลงร็อกไม่กี่คนหรอก

ที่ขายหน้าตาชนิดพวกหนุ่มๆ ที่รวมพลังกันเต้นทีละห้าคนยังสู้ไม่ได้
แถมยังได้เดินคองกับสาวคนดังของวงการเกือบทุกคนแล้วด้วย มี
เจ้าหญิงประเทศหนึ่งประกาศว่าเป็นแฟนเพลงตัวงของเขายอดขาย
ทุกอัลบั้มทะลุฟ้า โภยรางวัลด้านชายดีมาแล้วมากมาย ติดอันดับหนุ่ม
ผู้ทรงอิทธิพลที่สุดในวงการเพลง และได้รับการโหวตว่าเป็นหนุ่มที่
ใส่กางเกงยีนแล้วเซ็กซี่ที่สุดในโลก เจ๋งไหมล่ะ...นั่นแหละเขา ออสติน...
(ของเธอ)

...แต่ภรรยาอย่าถามว่าทำไมที่แรกเธอถึงจำเขาไม่ได้ เอาล่ะ...
ก็ได้ๆ เธอจะถือว่ามันเป็นความผิดพลาดครั้งใหญ่ในชีวิตก็แล้วกัน...

นั่นแหละ...แต่สุดท้าย ในตอนนั้นเธอก็ยังให้ชื่อพร้อมทั้งนามสกุล
ชื่อที่ทำงาน และเบอร์โทรศัพท์กับเขาไป เพราะแม้ว่าเขาจะดูไม่เหมือน
ออสติน แต่ว่าเขาดู... 'น่ากลัวมาก' โอ๊ะ แต่เธอไม่ได้ให้เบอร์โทรศัพท์
ที่ถูกต้องไปหรอกนะ เพราะว่าเธอมีตัวเลขขึ้นมาแบบไม่ซ้ำกัน
แถมอนุเคราะห์ให้ไปถึงสามเบอร์ โดยคิดว่าเขาไม่น่าจะจำได้ โดย
เฉพาะในแบบที่ไม่มีอะไรจดแบบนี้ เธอคิดว่าคนที่ทำแบบนี้ได้ก็มี
แต่พวกคองแก่เรียนหรือพวกกบฏอาจารย์มหาวิทยาลัย เพื่อเอาไว้
ใช้แสดงตัวว่าเป็นผู้เชี่ยวชาญทางด้านคณิตศาสตร์ นำแปลกที่เขาแค่
พยักหน้าเล็กน้อย เธอได้ยินเขาพิมพ์ว่า 'กรีน...' ต่อด้วยที่ทำงานเธอ
'ขอโทษนะ' เขาพูดแค่นั้นแล้วก็เดินจากไป ทั้งเธอให้ยืนอยู่ใน
ตรอกนั้นเพียงลำพัง...รู้ไหมตอนนั้นเธอคิดอะไรอยู่

...เธอคิดว่า สุดท้ายพระเจ้าก็ยังไม่ยุติธรรมกับเธอ ทำให้ดวง
เธอช่วยซ้่าช่วยซ้อนได้ถึงขนาดนี้ แล้วเธอไม่เข้าใจว่าทำไมใครๆ ต้อง
เป็นฝ่ายจากเธอไปกันหมดด้วย โดยเฉพาะอย่างยิ่งเวลาแบบนี้เธอน่า
จะเป็นฝ่ายไปก่อนมากกว่า ไม่ใช่เขา ที่ร้ายก็คือเขายังทำท่าไม่สนใจ
เธอ อีกทั้งคำพูดก็ไม่ชวนให้เข้าใจเลยสักนิด สวรรค์...โลกนี้มีอะไร

ที่เธอเข้าใจได้บ้าง นึกสงสัยจริงๆ ว่าใครจะมีชีวิตบัดซบได้เท่าเธออีกไหม ให้ตายเถอะ...

ประโยคที่เธอคิดคนอื่นอาจจะไม่เข้าใจ แต่ถ้ามีใครสักคนมาได้ยินเข้าล่ะก็ เธอจะบอกพร้อมยิ้มหวานขึ้นว่า แน่ล่ะ จะมีใครเพ็งโงงโดนแฟนที่คบกันมาแปดปีนอกใจ โดยพบพานอนอยู่กักับเจ้านายตัวเองในอพาร์ทเมนต์ของเธอ เปล่า...อันที่จริงแล้วแฟนเก่าเธอไม่ได้อยู่ที่นั่น แต่แน่ล่ะว่าเขาต้องมีกุญแจสำรอง และมักจะเข้ามาใช้ห้องเธออยู่บ่อยๆ แต่ถ้าใช้สอยในกรณีที่เธอเจอนี้ มันก็ออกจะเกินไปหน่อยนะ

กรีนนอกหัก เธอไล่พวกเขาออกจากห้องเล็กๆ ซึ่งอธิบายความน่าอดสูในชีวิตเธอได้ด้วยเพดานห้องน้ำซึ่งมีตะไคร่กับเชื้อราที่แย่งกันอาศัยอยู่ ที่น่าตลกก็คือว่าแฟนของเธอไม่ได้พูดอะไรสักคำ เขาลุกขึ้นมาใส่เสื้อผ้าพร้อมกับผู้หญิงที่อายุมากกว่าเกือบสิบปี เก็บกระเป๋าบอกลาเธอ แล้วบอกด้วยว่าจากนี้ไปชีวิตเขาไม่จำเป็นต้องมีเธอ เขาจะไปมีชีวิตที่ดีมากๆ ในอพาร์ทเมนต์ของเจ้านายเขาที่ใหญ่กว่าห้องเธอสามเท่า กรีนดำเขากลับไปเสีๆ หายๆ ว่าถ้าที่นั่นดีกว่า แล้วทำไมต้องมาทำบัดสีบนเตียงนอนของเธอ รู้ไหมเขาพูดว่าอะไร

'ก็ที่นี่มันใกล้กว่าที่จะไปอพาร์ทเมนต์ของลิน' ในที่นี้ ลินคือเจ้านายของเขา เธอยิ้มไม่ออก ชีวิตเล่นตลกร้ายกับเธอจริงๆ ให้ตายเถอะ

แถมเธอยังคงทำงานหน้าเบื่อ ที่วันๆ เอาแต่เขียนข่าวที่เกิดขึ้นในชุมชน แล้วก็ตอบคำถามจิตปาถะที่คนอ่านส่งจดหมายหรืออีเมลมาถาม ซึ่งสามารถใช้เวลาเพียงแค่นาฬิกาสามชั่วโมงก็เสร็จสิ้น แล้วพอวันถัดมาก็ยังมาเจอผู้ชายประหลาดที่ทำท่าว่าจะฆ่าเธอ เพียงเพราะกรีนไม่ยอมบอกชื่อและที่ทำงาน ตอนนั้นเธอไม่ได้เป็นแค่ผู้หญิงที่โชคร้ายเท่านั้น แต่เป็นผู้หญิงที่มีชีวิตตอมิหมาหน้าเศร้ายุติดยอดคนหนึ่งตั้งแต่ใน

ประวัติศาสตร์โลกนี้เคยจารึกเอาไว้เลย...เธอแน่ใจ อย่าถามว่าเธอ
แน่ใจได้อย่างไร แต่เอาเป็นว่าเธอแน่ใจก็แล้วกัน

แต่ก็ช่างเถอะ...ยังไงนั้นก็แค่อดีต เพราะตอนนี้เธอไม่ได้มี
แฟนเฮงซวย ไม่ได้อยู่ในออฟฟิศที่ต้องแชร์พื้นที่ในห้องน้ำกับ
ตะไคร้ เพราะตอนนี้เธอโสด แต่เป็นสาวโสดที่มีชีวิตที่น่าอิจฉา
อาศัยอยู่ในห้องพักที่กว้างกว่าห้องเดิมสี่เท่า ซึ่งเธอก็ดีใจเพราะว่าใน
กรณีนี้ถือว่าเธอชนะยับยลินนั่น และที่สำคัญเธอกำลังเป็นผู้จัดการ
ส่วนตัวของนักร้องดังที่มีชื่อว่าออสติน เขาโทรหาเธอไม่กี่วันหลังจาก
เกิดเรื่องในตรอกนั้น เธอตกใจมากกว่าเขาหาเธอเจอได้อย่างไร

‘ถึงคุณไม่ได้บอกเบอร์โทรที่ถูกต้อง แต่คุณบอกชื่อที่ทำงานมา
นี่’ เขาบอกกับเธอตอนนั้น แล้วมัน...ก็ทำให้กรีนดูเป็นคนโง่แบบที่เธอ
ไม่ได้ตั้งใจให้เป็น แต่เอาเป็นว่าเขายื่นข้อเสนอให้เธอไปทำงานกับเขา

ตอนนั้นออสตินเพิ่งเริ่มดัง แต่ชื่อเสียงของเขายิ่งกว่าไฟลามทุ่ง
ในหน้าแล้งเสียอีก บริษัทต้องการให้เขามีผู้จัดการส่วนตัว ซึ่งเขายื่น
ข้อเสนอว่าต้องเป็นคนที่เขาเลือกเอง แล้วทำไมออสตินเลือกเธอนะ
เธอ อันนี้เธอก็อยากรู้เหมือนกัน แต่เอาเป็นว่าหลังจากเขาพยายาม
แสดงตัวและทำให้เธอเชื่อถือ พร้อมกับยื่นข้อเสนอเป็นค่าจ้างที่ล่อใจ
เธอเรียบร้อยแล้ว กรีนก็ตัดสินใจลาออกจากงานเดิม มุ่งเข้าสู่โลกใหม่
ด้วยความคิดด้านบวกที่ว่า...เธอจะไปเป็นผู้จัดการส่วนตัวของออสติน
ในหัวเธอพูดคำนั้นด้วยน้ำเสียงสิงโลดด้วยนะ

จริงๆ มันก็สนุก แต่ก็เรียกได้ว่ายุ่ง (ฉิบหาย) ในวงเล็บถือว่า
เธอไม่ได้พูดก็แล้วกัน กรีนทำหน้าที่นี้มาเข้าปีที่สามแล้วละ แล้วนับวัน
เธอก็ยิ่งลำบากใจ เพราะว่าเธอดันตกหลุมรักเจ้านายตัวเอง และยิ่ง
ตกหลุมรักเขามากขึ้นเรื่อยๆ ตามจำนวนวันที่เพิ่มขึ้น มันน่าปวดใจ
จริงๆ ทั้งที่เธอเป็นผู้หญิงซึ่งรู้เรื่องทุกอย่างเกี่ยวกับเขา แต่ไม่มีสาวฯ

คนไหนสักคนที่จ้องออสตินตาเป็นมันจะคิดว่าเธอเป็นคู่แข่งเลยสักนิด
 ใช่แล้ว...จนถึงวันนี้กรีนก็ยังเป็นผู้หญิงซึ่งงานปาร์ตี้ไม่มีที่ว่าง
 สำหรับเธอ ไม่ลื จริงๆ แล้วมันก็มี อาจจะมีนิดนึงแถวๆ มุมในสุด
 ของห้อง ที่ที่แสงไฟส่องไม่ค่อยถึงนั้น กรีนเคยคิดว่ารูปลักษณ์ของ
 เธอเป็นปัญหา แต่เธอไม่รู้ว่าจะเปลี่ยนมันยังไง ทั้งแวนตากอบหนา
 ที่ใช้มาตั้งแต่จบมหาวิทยาลัยใหม่ๆ หรือว่าการแต่งตัวของเธอที่กรีน
 คิดว่ามันดีอยู่แล้วด้วยชุดสูทสีเรียบสำหรับผู้หญิง ซึ่งได้รับการเบ้าหน้า
 ใสจาก 'เลียม' สไตลิสต์ของออสติน

เลียมมักจะบอกว่าอยากจับเธอไปแต่งตัวใหม่ ทว่าก็นั่นแหละ...
 เอาเข้าจริงๆ กลายเป็นว่าทุกคนต่างยุ่งจนไม่มีเวลาคิดเรื่องอะไร ที่
 เป็นปัญหาสำหรับกรีนไม่ใช่แค่การแต่งตัวเท่านั้น ทรงผมที่หยิกฟูจน
 กระทั่งตัวเองคิดว่าถ้าไม่ได้รัดเอาไว้มันจะฟูจนกบิณมาทำรังได้
 เลยทีเดียว แถมหน้าตาเธอก็ไม่ได้มีเวลาแต่งมาก น่าดีใจจริงๆ ที่
 ออสตินยืนยืนกับทุกคนว่าเธอทำงานเก่ง และกรีนก็สามารถพิสูจน์นี้ให้
 คนอื่นเห็นได้ ทุกคนเลยพยายามมองข้ามในเรื่องรูปลักษณ์ของเธอ
 แล้วในที่สุดก็ต่างชินตาแล้วว่าย้ายเจ๊มที่เป็นบางครั้งนั้นเป็นผู้จัดการ
 ส่วนตัวของออสติน นักร้องชื่อดัง

...ที่น่าเจ็บใจก็คือมีครั้งหนึ่งตอนที่มีคนพูดถึงตัวเธอว่าไม่เหมาะ
 จะเป็นผู้จัดการส่วนตัวของเขาเลย พร้อมสาธยายเรื่องการแต่งตัวให้
 เขาฟัง ออสตินกลับมาพูดกับเธอเหมือนเป็นเรื่องตลก แถมยังฉีกยิ้ม
 กว้างแบบที่ทำให้สาวคอนโลกละลายใส่เธอในระยะใกล้ แล้วดันพูด
 ว่า 'ผู้จัดการผมมีเอกลักษณ์ประจำตัว น่าดีใจจริงๆ' กรีนพยายามจะ
 เข้าใจว่ามันเป็นเรื่องหยอกเล่น แต่ขอโทษ จะมีสักกี่คนที่รู้ว่าเธอไม่ซ้ำ...

แต่ก็นั่นแหละ...สรุปว่าเธอตกหลุมรักเขา รักในแบบไม่เหมือน
 รักแฟนเก่าเฮงซวย ที่ความจริงแล้วเธอกับเขาเป็นพวกซึ่งไม่มีพื้นที่
 ในงานปาร์ตี้เหมือนๆ กัน เลยคุยกันถุกคอก...จริงๆ ถึงเป็นแฟนที่คบกัน

มาหลายปี แต่ความลับก็คือกรีนกับอีกฝ่ายยังไม่มีเรื่องอย่างว่ากันสักนิด
ไม่รู้ทำไม...เวลาเธอยู่กับแฟนเก่าถึงแม้ข้ามคืนก็เถอะ ต่างฝ่าย
ถึงไม่มีความคิดเรื่องแบบนั้นเลยสักนิด ทั้งที่เวลาใครถามถึงความ
สัมพันธ์ระหว่างเธอกับเขา พวกเธอก็ต่างตอบไปว่าเป็นแฟนกันทุกครั้ง
ซึ่งนั่นก็ดูสมเหตุสมผลเป็นอย่างยิ่งที่จะทำให้กรีนโกรธเป็นสองเท่าเมื่อ
เห็นแฟนเก่ากับเจ้านายบนเตียงนอนของเธอ แต่ก็มีเรื่องดีๆ ให้เธอ
นึกถึงอยู่บ้าง ก็คือว่า...กรีนไม่ได้รู้สึกเสียตายเขาแม้แต่น้อย แต่ที่เธอ
โกรธก็เพราะดันคิดว่าเธอไม่มีเสน่ห์เอาเสียเลยในเรื่องนั้น เขาเลยไป
ทำแบบนั้นกับเจ้านายแทน

น่าแปลกที่เรื่องซึ่งมันจบไปแล้วกลับย้อนมาเป็นหนามแทงใจเรา
ได้เรื่อยๆ แต่เอาเถอะ ชักจะไปกันใหญ่ ตอนนี้เธอควรจะหันกลับ
มาสนใจกับสิ่งที่อยู่ตรงหน้าดีกว่า ตอนนี้เป็นเวลาพักผ่อนของออสติน
ที่ทีมงานของเขารวมทั้งเธอมาที่ลาสเวกัสเพราะว่ามีคิวแสดงคอนเสิร์ต
ที่คลับดังสองคืนติด เมื่อคืนออสตินเยี่ยมยอดมาก ซึ่งก็ทำให้การ
พักผ่อนล่วงเช้าเที่ยงของอีกวัน เขายังคงสับสนลอยอยู่ที่ห้องพักข้างๆ นี้
และถ้าไม่ผิดก็คือประมาณบ่ายสองโมงเขาจะตื่น แล้วเวลาทำงานของ
เธอก็จะเริ่มขึ้นอีกครั้ง

ออสตินจะไม่เอาใครสักคนเวลาเพิ่งตื่นนอน เขาจะเรียกหาแต่
เธอเท่านั้น ซึ่งน่าเศร้าว่าไอ้การเรียกหาเนี่ย ความหมายในกรณีนี้
ไม่ได้เป็นแบบที่ทุกคนคิดและเธออยากให้เป็น เพราะว่าออสติน
จะเรียกเธอเข้าไปจัดการเรื่องจีปาตะของเขา เช็คตารางงาน รวมทั้ง
ถามว่าวันนี้เขาใส่ชุดไหนดี มีอย่างหนึ่งที่ออสตินชอบมากก็คือ สูตร
เครื่องดื่มง่ายๆ อย่างน้ำผึ้งผสมมะนาวที่เธอได้มาตอนยังทำงานอยู่
ที่เก่า มันช่วยเขาได้มากตอนที่ต้องออกคอนเสิร์ตบ่อยๆ

...ตั้งนั้นก่อนที่ออสตินจะตื่นหรือว่ามีคนมาทวนเธอ กรีนจะต้อง